

Cesta za „hranice”

Danka Šárková

Danka Šárková
Cesta za „hranice“

Copyright © 2014 Danka Šárková

ISBN 978-80-7486-159-8 (ePub)

ISBN 978-80-7486-160-4 (mobi)

ISBN 978-80-7486-161-1 (PDF)

Díky nemoci známe hodnotu zdraví,

díky zlu hodnotu dobra,

díky hladu sytost,

díky únavě odpočinek.

Hérakleitos

JANA

1. kapitola

„Mám to za sebou,“ oddychla si Jana, když za sebou zaklapla dveře ordinace onkologické kliniky. Ta nádherná věta, kterou před chvílí slyšela, jí vehnala slzy do očí.

„Jste zdravá, rakovinové buňky se podařilo zastavit. Po roce ozařování a chemoterapie vám oznamujeme, že jste se vyléčila. Musíte samozřejmě dál chodit na pravidelné prohlídky, ale nebojte se, výsledky jsou negativní,“ oznámil jí ošetřující lékař před minutou.

Stála na chodbě před dveřmi ordinace, kde se jí před chvílí otočil její osud zase trošku k lepšímu.

První cesta vedla na toaletu. Zahlédla se v zrcadle a už neměla ten pocit beznaděje. Konečně viděla v očích jiskru, i když na hlavě jí trčelo doslova pár chlupů. Bylo jí jedno, že jí vypadaly vlasy a že většina oblečení na ní poslední dobou jenom visí.

„Jsem zdravá,“ zašeptala. Škoda že s ní dnes nemohl jít do nemocnice její přítel. Taková zpráva se neříká každý den. Ráno, když se loučili, jí tak krásně políbil a řekl: „Jsi nádherná, úžasná žena. Hlavně jsi silná, za což tě obdivuju. Nezlob se, nemůžu jet s tebou. Jedu dnes do Hradce na služební cestu a máme tam dost důležité firemní jednání. Už delší dobu se snažím s reklamkou prorazit a podepsat exkluzivní smlouvu pro OLIGEN. Pokud to všechno vyjde, vydělá to mojí firmě OLOTE slušné peníze a pak konečně pojedeme na vysněný týden do Říma.“

Věřila svému Robertovi, že udělá dobrý obchod, který jim zaplatí letenky a pobyt v evropské metropoli.

„Mám mu zavolat?“ ptala se v mobilu své nejlepší kamarádky Martiny hned poté, co jí oznámila tu úžasnou novinu, že se vyléčila z rakoviny. Věděla, že nesmí otravovat v době, kdy má Robert pracovní jednání, ale...

„Máš pravdu, řeknu mu to až večer doma. Uvařím nějaké dobré jídlo. Konečně snad zase budu jíst s radostí,“ ukončila hovor.

Večere při svíčkách, dobré jídlo, úžasná zpráva, že je vyléčená a pak si naplánují dovolenou. Takto měla připravený scénář dnešního večera. Bylo sedm hodin a její drahá polovička se objevila ve dveřích.

„Tak jak jsi dopadla v nemocnici?“

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Byla šťastná. Kolem deváté hodiny zazvonil jejímu příteli mobil. Slyšela, jak někomu říká, že se uzdravila, a že už bude vše na dobré cestě.

Cesta! Jak dlouho si přála odjet někam za poznáním. Teď už si to konečně může dovolit. Když si vzpomněla na věčnou únavu za poslední rok, padání vlasů a nahýbání se nad záchodovou mísou, když vyprazdňovala svůj žaludek, chtělo se jí smát štěstím.

„Konečně si splníme svůj sen, poletíme do Říma,“ řekla Robertovi před usnutím.

V noci se probudila a Robert nikde.

„Kde jsi?“ zavolala do tmy. „Miláčku, jsi v kuchyni?“

I další místnosti společného bytu byly prázdné. Na stole v obýváku ležel dopis a ona ho bezmyšlenkovitě přečetla. Když ho četla podruhé, stále ještě nevěřila jeho textu:

„Milá Jani, jsi silná žena, jsem moc rád, že ses vyléčila, a přeji ti jen to hezké. Pomohl jsem ti v době, kdy jsi nemohla být sama. Už půl roku chodím se svojí asistentkou a dnes, po tak úžasně zprávě, kterou jsi mi oznámila, jsem nabral sílu a rozhodl se od tebe odejít. Hodně štěstí.“

Papír jí upadl na zem. Za ním si sedla na podlahu i ona. Ve svých myšlenkách se vracela do situací v minulém roce. Robert stál u její postele, kde ležela s holou hlavou, totálně vyčerpaná, jen se zbytkem síly, která jí někdy nestačila ani na to, aby sama došla na toaletu. Měl to se mnou těžké a vydržel, pomyslela si.

„Takže teď už jsem sama?“ zašeptala do ticha a tmy jejich bytu.

Ne, ten sen jí nikdo nevezme. Běžela do ložnice, otevřela skříň a vyndala cestovní kufr. Do něj začala házet oblečení, které si v poslední době koupila. Bylo o dvě čísla menší než to, co viselo na ramínkách, na která rok nesáhla. Je hubená, má málo vlasů, ale je zdravá! Alespoň teď je zdravá. Během několika minut měla zabaleno. Do příručního zavazadla si hodila taštičku se šmkami, druhou kreditní kartu a doklady. Cítila stejný pocit euforie jako ráno při odchodu z ordinace. Jede! Hned teď... určitě něco poletí. Mobilem si zavolala taxíka.

„Kam pojedete?“ ptala se operátorka.

„Do Říma... Tedy vlastně na letiště Václava Havla,“ opravila se.

„Za tři minuty budete mít před domem bílý Mercedes a odveze vás na letiště,“ oznámila operátorka a zavěsila.

Určitě bude nějaké místo v letadle volné, vždyť do Říma létá několik linek denně.

Přežila rakovinu! Cesta do Říma je proti tomu nic.

2. kapitola

Měla pár minut na to, aby si vzala nejnnutnější věci, zamkla byt a odjela.

„Teď nebo nikdy,“ vykřikla nahlas a věděla, že si tím dodává odvalu.

Ještě můžeš couvnout, taxík odjede a ty zůstaneš doma. V těch přišerných zdech, kde jsi byla zavřená během nemoci, se uzamkneš na další hodiny, dny, měsíce, slyšela svůj vnitřní hlas, který ji nahlodával, aby svoje rozhodnutí ještě zvážila.

Kufř na kolečkách bylo třeba zavřít na zip a bezpečnostně ho opatřit malým zámečkem s číselným kódem.

„Udělej to,“ slyšela tu druhou ženu uvnitř sebe. „Jak dlouho jsi nikde nebyla?“

Vykoukla z okna. Na ulici stál připravený taxík a jeho řidič čekal na rito. Zřejmě byl rád, že dostal kšeft, kdy veze pasažéra až na letiště. Je to cirka třicet kilometrů. O čem si s ním bude povídat? Blesklo jí hlavou. Určitě neměla náladu se s někým bavit. Dnešní noc jí vzala veškerou energii a neměla sílu na to, aby otevřela pusku a začala vydávat hlásky, slova a věty.

Proběhla kuchyní, vytáhla ze zástrček všechny kabely a plynový kotel nastavila na minimum. S kabelkou a malým kufrem na kolečkách, který snad nebude muset dát do zavazadlového prostoru, se ocitla na chodbě před svým bytem o rozloze 2+1. Splácí ho ona, i když byl společný. Má na něj hypotéku. Robert až doteď platil vše ostatní. Neměla by přece jen trochu zvážit svoje náhlé rozhodnutí?

„Ne, v žádném případě,“ zadunělo jí v hlavě.

Zamkla byt a vykročila na chodník.

„Takže na letiště?“ zeptal se sympatický taxikář. Vzal jí z ruky kufř, a než se vzpamatovala, zabouchl páté dveře u auta. Těch pár kousků oblečení, které bezmyšlenkovitě naházela do malého zavazadla, bylo připraveno vyjet vstříc novému dobrodružství.

Usmál se na ni a vzhledem k jejímu zmatenému výrazu raději oběhl auto a zdvořile jí otevřel dveře spolujezdce. „Tak nastupovat, mladá paní.“

Jedna noha se objevila v autě i s lodičkou na nízkém podpatku a poté si doslova kecla do koženého polstrovaného křesla. Nakonec dostala do auta i druhou nohu.

„Takže terminál dvě? Jedete někam v rámci Evropské unie, že? Nebo cestujete někam dál?“

„Do Říma, letím do Říma. Takže Schengen. Děkuji.“

Víc z ní chudák nevyrazil. Vlastně ano – jediné slovíčko. Při placení mu řekla: „Děkuji.“

Nechala mu třicet korun od cesty a on jí za to pomohl s kufrem. Dokonce z něho vytáhl rukojeť a tu jí vložil do ruky. Stála před vchodem a koukala na osvícenou halu letiště. Byly čtyři hodiny ráno, počasí jí jasně dávalo impuls, že se má jít schovat dovnitř a nestát v mrholení a větru.

„Šťastnou cestu,“ rozloučil se muž a zmizel za další svojí obživou.

Vešla do haly a vydala se směrem k informacím. Bagáž v podobě lehkého kufříku táhla za sebou. Nikomu nevadil randál, který způsobovala nepromazaná kolečka. Všichni takhle na letišti vypadají. Mají tašku přes rameno a jedno nebo víc příručních zavazadel. Jana nebyla nijak nápadná.

„Co pro vás mohu udělat? Mluvíte česky?“ mile se jí zeptala slečna v modrém kostýmku, bílé košili a s červeným šátkem na krku. Jana se jí podívala do očí a měla pocit, že jí chce opravdu pomoci. Pravděpodobně byla ještě v šoku ze dvou informací, které jí v předchozích dvaceti hodinách potkaly.

„Dobrý den, myslíte, že bych mohla sehnat volnou letenku na dnešek do Říma?“ zašeptala. „Potřebuju se co nejrychleji dostat ke svému známým a nemám žádnou rezervaci,“ zalhala.

„Zjistím vám to u leteckých společností, posaďte se a za chvíli vás zavolám.“

„Můžu si dojít někam na kafe? Chce se mi příšerně spát a myslím, že bez dávky kofeinu nejsem schopná dál pokračovat,“ oznámila jí poloviční pravdu. O spánku nemohla být řeč, ale šálkem teplé tekutiny by teď opravdu nepohrdla.

Milá paní poslala Janu do nejbližší kavárny, kde si bude moci v klidu posedět. Chtěla si posedět! Byla ze všeho příšerně unavená.

Vypila snad nejdražší nealkoholický nápoj ve svém životě a s úsměvem na rtech si řekla, že kafe za sto dvacet korun je maličkost. Finanční částka ji zdaleka nerozhodila tolik, jako jí dnes dokázal Robert totálně obrátit život.

Přišourala se k okénku, kde na ni čekala pracovnice informací, aby jí oznámila, jak se bude odvíjet její následující život. *Naštěstí život*, slyšela svůj vnitřní hlas.

Vždyť už tady vůbec nemusela být. Zákeřná rakovina za dobu jejího léčení pokořila několik jejích spolupacientek. Namísto toho, aby se jednoho dne mohly odebrat se zavazadlem na letiště a vydat se na neznámou cestu, osud je poslal úplně jiným směrem, na úplně jinou cestu, kde to ještě nikdo nezná a nikdo nemůže říct, co tam viděl, zažil a koho tam potkal.

„Fuj,“ řekla nahlas. K tomu dodala: „Ticho!“

Kolemjdoucí se na ni podívali jako na blázna, ale jen ona věděla, že si musí ulevit nahlas, aby se nedostala do deprese, na kterou by měla nárok. Někdy pomáhá od srdce zařvat pár slov do prostoru mnohem víc, než prášek na uklidnění. Dřív to nevěděla a možná i díky tomu jí našli lékaři nádor na vaječniku a při operaci i v děloze. Museli jí vzít vše. Trápila se, že nebude mít nikdy děti. Brečela, nespala, nenáviděla se za to tak, že jí po první operaci našli v těle další tumory. Přesto nepodlehla, ale chvíli jí trvalo, než se naučila žít a myslet podle scénáře tady a teď.

Děti mít nebudu, partner mi zdrhnul, ale žiju, pomyslela si.

„Jak to vypadá?“ zeptala se hned, jakmile odložila na pult svoji kabelku, ze které byla ochotná vytáhnout nejenom pas, ale i bankovní kartu, aby mohla zaplatit.

„Tady u mě si letenku koupit nemůžete, musíte přímo na okénko letecké společnosti, ale mám pro vás nemilou zprávu. Do Říma je volná letenka až zítra večer kolem jedenácté. Měla jste se nejprve informovat

telefonicky. Bydlíte v Praze, že? Můžete si letenku zaplatit u okénka ČSA, ale doporučuji vám ještě sjet domů a odpočinout si.“

„Domů?“ podívala se na přepážkovou pracovníci pohledem nechápajícího blbce. „Proč mám jet domů?“

„Promiňte, nechtěla jsem se vás dotknout.“

„Zjistěte mi, kam mi letí nejbližší letadlo, kde je volno a kam můžu okamžitě zmizet!“ vyhrkla spontánně.

„Prosím?“

„Myslím to vážně. Mám pět tisíc na letenku a chci zůstat v Evropě,“ vysvětlila Jana a pocítila slzy v očích.

Teď nebo nikdy. Pokud teď nezmizí, začne pracovat rozum a už neodjede. Nikdy a nikam. Bude se trápit a šířat Robertovým odchodem, propadne depresím, a kdo ví... třeba bych zase skončila na stole řezníkům doktorům.

„Nemusí to být Evropská unie, musím vypadnout. Chápete?“

Nechápala.

„Vždyť jste chtěla ke známým do Říma?“

„Už nechci!“

Rozhlížela se po letištní hale. Chtěla ji okamžitě opustit. Přála si projít kontrolou, turnikety a stanout na palubě letadla. Potřebovala to udělat co nejrychleji, aby si nerozmyslela svoje náhlé chování. Přála si stát alespoň před číslem vchodu, kde se má nalodit, a chtěla vědět, že za dvacet minut se vznese nad naši metropoli. Potřebovala se předtím stavit v malé parfumerii a udělat si radost v podobě malého parfému značky Wanted od její milované Heleny Rubinstein. Chtěla si koupit na cestu několik českých časopisů, jelikož nechala všechny knížky doma v knihovně. Nestihla si je zabalit během těch několika minut, které na to měla.

„Istanbul. Nejbližší volná letenka je do Istanbulu. Můžete mít last minut letenku za cenu tisíc tři sta korun. Odlet je v 8.12. Opravdu chcete letět?“ ptala se zmateně paní v kostýmku.

Kývla bez jediného slova.

„Letenku koupíte u okénka Turkish Airlines, odlet je z terminálu číslo jedna. Tady je pouze schengenský prostor,“ vysvětlila jí a čekala na odpověď.

„Beru,“ vyjádřila se jasně a vydala se k okénku letecké společnosti, aby si koupila příslib cesty do jiného světa. Šla si zaplatit vstupenku, která jí má v následujících dnech pomoci zdolat stres a splín, který by ve stěnách malého bytu pohltil každičkou část jejího těla a zahryznul by se tak pevně, že by se zase mohl zůstat pást v jejím těle jako ten příšerný parazit, který už to na ni párkrát zkusil. Její vstupenka je o naději, o síle, o nových kontaktech, možná jde o vstupenku do ráje. Do ráje, který je stále na naší zeměkouli, na našem povrchu zemském! Na ten ráj, který je mimo, který není na zemi, má ještě roky čas. Tam se vydá, až to bude bezpodmínečně nutné, až zjistí, že tady na zemi už nemá místo. Jenže to není dnes, nebude to ani zítra, ani pozítří!

Na obličeji vykouzila úsměv a přidala do kroku. Kufr za ní vydával neuvěřitelné zvuky a občas nadskočil, protože k okénku pro rezervovanou letenku chvílemi možná letěla.